sygn. akt: **D 12/2020**

ORZECZENIE

dnia (…) roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: radca prawny **Jerzy Piskorski**

Sędziowie: radca prawny **Anna Jakubowska-Rybczyńska - sprawozdawca**
radca prawny **Beata Franus-Wyrwich**

Protokolant: aplikant radcowski Iga Fedorek

w obecności **Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Patrycji Kozłowskiej-Kalisz**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…) r.

sprawy radcy prawnego (…), urodzonego dnia (…) r. w (…), syna (…) i (…)

obwinionego o to, że:

w dniu (…) roku w (…) przekazał (…) w (…) otrzymany uprzednio od tymczasowo aresztowanego (…) list, którego treść zawierała informacje i okoliczności odnoszące się wprost do prowadzonego wobec niego postępowania karnego pod sygn. akt (…)i była objęta tajemnicą obrończą, przez co dopuścił się ujawnienia tej tajemnicy,
- tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 3 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 9, art. 15 ust. 1 i art. 17 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

I. **uznaje obwinionego r. pr.** (…)**winnym tego, że:**

w dniu (…)roku w (…) przekazał (…)w (…) otrzymany uprzednio od tymczasowo aresztowanego (…) list, którego treść zawierała informacje i okoliczności odnoszące się wprost do prowadzonego wobec niego postępowania karnego pod sygn. akt (…)i była objęta tajemnicą obrończą, przez co dopuścił się ujawnienia tej tajemnicy,

- tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 3 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 9, art. 15 ust. 1 i art. 17 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców

Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.

I. na podstawie art. 65 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych wymierza karę pieniężną w wysokości 22 500,00 zł (słownie: dwadzieścia dwa tysiące złotych 00/100) stanowiącą dziesięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę, płatną na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie;

II. na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 5 lit. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych orzeka dodatkowo karę zakazu wykonywania patronatu na okres 2 lat;

III. na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionego radcy prawnego (…)na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1168 zł (słownie: tysiąc sto sześćdziesiąt osiem złotych 00/100).

Przewodniczący	Członkowie	
Jerzy Piskorski	Anna Jakubowska-Rybczyńska	Beata Franus-Wyrwich

Uzasadnienie

Na rozprawie w dniu (…)r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, zwany dalej Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, rozpoznawał sprawę z wniosku z dnia (…)r. Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych Patrycji Kozłowskiej-Kalisz, zwanej dalej Rzecznikiem Dyscyplinarnym - o ukaranie radcy prawnego (…)obwinionego o to, że w dniu (…)roku w (…) przekazał (…)w (…) otrzymany uprzednio od tymczasowo aresztowanego (…) list, którego treść zawierała informacje i okoliczności odnoszące się wprost do prowadzonego wobec niego postępowania karnego pod sygn. akt (…)i była objęta tajemnicą obrończą, przez co dopuścił się ujawnienia tej tajemnicy:

- tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 3 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 9, art. 15 ust. 1 i art. 17 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego *Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r*.

W trakcie rozprawy Rzecznik Dyscyplinarny podtrzymywała swój wniosek o ukaranie radcy prawnego i zawnioskowała o ukaranie radcy prawnego (…)karą nagany i 2 lat zakazu patronatu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił i przeprowadził na rozprawie dowody wskazane przez Rzecznika Dyscyplinarnego zgromadzone przezeń w wyniku dochodzenia i uznał je za w pełni wiarygodne. Przeprowadził także na rozprawie dowód z dokumentów ujawnionych w trybie art. 387 § 4 kodeksu postępowania karnego w związku z art. 74 pkt 1 ustawy o radcach prawnych w trakcie rozprawy w dniu (…)r., a znajdujących się w aktach sprawy. Dodatkowo przeprowadził dowód z przesłuchania obwinionego na rozprawie w dniu (…)r.

<u>Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej zważył, co następuje:</u>

Materiał dowodowy zebrany w sprawie daje podstawę do uznania, iż Obwiniony radca prawny (…)dopuścił się zarzucanego mu czynu polegającego na ujawnieniu tajemnicy obrończej. Pismem datowanym na dzień (…)r. (…)w (…) powiadomił tutejszą Okręgową Izbę Radców Prawnych o naruszeniu tajemnicy obrończej przez radcę prawnego (…) poprzez przekazanie w dniu (…)roku (…) w (…) korespondencji (listu) otrzymanego uprzednio od tymczasowo aresztowanego (…). List ten zawierał informacje i okoliczności odnoszące się do prowadzonego postępowania karnego w sprawie (…).

W toku dochodzenia Rzecznik Dyscyplinarny ustalił następujące: (…)w (…) prowadzi pod sygn. akt (…)śledztwo przeciwko m.in. (…), podejrzanemu o czyn z art. 286 § 1 k.k. i in. W toku tego śledztwa (…)był reprezentowany przez obrońcę z wyboru - r. pr. (…). W dniu (…)r. (…)wypowiedział stosunek obrończy radcy prawnemu (…), o czym został on powiadomiony pismem z dnia (…)r. (dowód: pismo (…)z dnia (…)r. k-(…), postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia (…). w sprawie (…) k – (…),(…), upoważnienie z dnia (…)r. k- (…), pismo z dnia (…)r. k- (…), pismo z dnia (…)r. k- (…)). W dniu (…)r. (…)w (…) otrzymała od r.pr. (…)skierowaną na adres jego Kancelarii korespondencję od

tymczasowo aresztowanego (…). List ten dotyczył bezpośrednio postępowania karnego toczącego się przeciwko (…) (wskazywał wprost sygnaturę sprawy (…)i okoliczności odnoszące się do postępowania dowodowego w tej sprawie) (dowód: pismo (…)z dnia (…)r. k-(…), postanowienie (…) z dnia (…)r. w sprawie (…) k – (…),(…), pismo r.pr. (…) z dnia (…)r. k- (…), pismo (…) k-(…), k-(…)). W dniu (…)r. (…)w (…)w sprawie (…)wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie ujawnienia w dniu (…)r. w (…) wbrew przepisom ustawy przez obrońcę podejrzanego (…)informacji objętych tajemnicą zawodową radcy prawnego poprzez przekazanie do akt śledztwa (…)(…)w (…) korespondencji (…) skierowanej do obrońcy zawierającej informacje związane z jego linią obrony, czym działano na szkodę (…), tj. o czyn z art. 266 § 1 kk – wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej – na podstawie art.7 § 1 pkt 10 k.p.k.(k- (…)).

Z powyższej ustalonego stanu faktycznego wynika, że radca prawny (…), otrzymawszy od (…)korespondencję (list) odnoszący się do prowadzonego z jego udziałem postępowania karnego (…)wszedł w posiadanie informacji objętych jego tajemnicą zawodową. Mimo, że stosunek obrończy z (…)został wcześniej rozwiązany, to informacje w powyższym zakresie zostały radcy prawnemu przekazane w związku ze świadczeniem pomocy prawnej na rzecz (…), a ich związek z toczącym się z jego udziałem postępowaniem karnym był oczywisty. Powyższe zobowiązywało radcę prawnego (…)do zachowania w tajemnicy informacji objętych pismem (…). W świetle art. 3 ust. 3 i 4 ustawy o radcach prawnych radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystko, o czym dowiedział się w związku z udzieleniem pomocy prawnej, zaś obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie może być ograniczony w czasie. Kodeks Etyki Radcy Prawnego (KERP) wymienia dochowanie tajemnicy zawodowej jako jedną z podstawowych zasad wykonywania zawodu oraz wartości i obowiązków etycznych radcy prawnego. Artykuł 9 KERP stanowi, że "Dochowanie tajemnicy zawodowej jest prawem i obowiązkiem radcy prawnego. Stanowi podstawę zaufania klienta i jest gwarancją praw i wolności". Zgodnie zaś z art. 15 ust. 1 ". Radca prawny jest obowiązany zachować w tajemnicy wszystkie informacje dotyczące klienta i jego spraw, ujawnione radcy prawnemu przez klienta bądź uzyskane w inny sposób w związku z wykonywaniem przez niego jakichkolwiek czynności zawodowych, niezależnie od źródła tych informacji oraz formy i sposobu ich utrwalenia (tajemnica zawodowa). Z kolei art. 17 KERP stanowi, że obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie może być ograniczony w czasie i istnieje również po zaprzestaniu wykonywania zawodu. Z powyższych regulacji wynika, że dochowanie tajemnicy zawodowej jest prawem i obowiązkiem radcy prawnego, a wola klienta nie ma w tym zakresie znaczenia (klient nie może radcy prawnego z tej tajemnicy zwolnić) (tak m.in. wyrok SN z 22 października 2019 r. akt II DSI 51/19).

Ustalenia dokonane przez Rzecznika Dyscyplinarnego w toku dochodzenia są spójne, logiczne i nie budzą wątpliwości Sądu. Stan faktyczny ujawniony w dokumentach z akt sprawy, jak i wyjaśnienia obwinionego radcy prawnego złożone na rozprawie w (…)r. są jasne i nie wymagają dodatkowego uzupełnienia. W tym miejscu odniesienia wymaga decyzja Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zmierzająca do pominięcia wniosku dowodowego Obwinionego radcy prawnego (…)o przesłuchanie w charakterze świadków (…) i (…) na

okoliczność potwierdzenia aprobaty (…)tyczącej ujawnienia, czy też możliwości ujawnienia jego listu w toku postępowania karnego - dla celów tego postępowania. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, o czym w tym miejscu marginalnie, zgoda klienta na ujawnienie tajemnicy nawet ta następcza nie ma znaczenia dla oceny bezspornego faktu ujawnienia dokumentu – listu stanowiącego tajemnicę zawodową radcy prawnego.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego tajemnica zawodowa stanowi jeden z podstawowych elementów wykonywania zawodu zaufania publicznego, którym jest wykonywany przez Obwinionego radcę prawnego (…)zawód radcy prawnego. Koncept zawodu zaufania publicznego ma gwarantować wolności człowieka i jest jedną z podstawowych zasad ustrojowych w stosunku tak do państwa, jak i społeczeństwa. W orzeczeniu z 7 maja 2002 r. Trybunał Konstytucyjny (sygn. SK 20/00 opublikowano: OTK-A 2002/3/29) zwrócił uwagę, iż „zawód zaufania publicznego" to zawód polegający na obsłudze osobistych potrzeb ludzkich, wiążący się z przyjmowaniem informacji dotyczących życia osobistego i zorganizowany w sposób uzasadniający przekonanie społeczne o właściwym dla interesów jednostki wykorzystywaniu tych informacji przez świadczących usługi". Dodatkowo w wyroku z dnia 2 lipca 2007r. tenże Trybunał Konstytucyjny (sygn. K 41/05 opublikowana: OTK-A2007/7/72) zwrócił uwagę na cechy określające zawód zaufania publicznego. Podkreślił, iż na „zaufanie" składa się dobra wola wykonującego, staranność a także przestrzeganie etycznych zasad dla danego zawodu. Zaznaczyć należy, iż w przypadku zawodów prawniczych dodatkową cechą jest przestrzeganie prawa, wartości konstytucyjnych oraz dyrektyw postępowania. Jak zostało wskazane wyżej zaufanie stanowi podstawę obowiązku dyskrecji, a tym samym tajemnicy zawodowej.

Powyższe, jak i przede wszystkim konkretne normy prawne powołane przez Rzecznika Dyscyplinarnego wskazują jednoznacznie, że zachowanie tajemnicy zawodowej stanowi obowiązek, a nie prawo osoby wykonującej zawód prawniczy, w tym - radcy prawnego. Tym samym Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zwraca uwagę na mylne przekonanie, czy linię obrony obwinionego zmierzającą do tego, jakoby nastąpiło zwolnienie go z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej przez klienta. Skoro bowiem ustawa o radcach prawnych (podobnie jak ustawy regulujące funkcjonowanie adwokatury i notariatu) nakłada na osoby wykonujące ten zawód obowiązek zachowania tajemnicy, racjonalne wydaje się pytanie, czy i komu przysługuje prawo wymagania od radcy prawnego zachowania tajemnicy. Prawo to istnieje niewątpliwie po drugiej stronie stosunku prawnego (zwykle umowy zlecenia) – tu po stronie (…). Nie powinno zatem budzić wątpliwości, że naruszenie przez radcę prawnego zasady poufności rodzi jego odpowiedzialność prawną, opartą na różnych tytułach, począwszy od odpowiedzialności dyscyplinarnej, skończywszy na karnej (tak choćby w wyroku TK sygn. 64/03 opublikowano: OTK-A/10/107).

Zatem prezentowy obraz obowiązku zachowania tajemnicy ma chronić dobra klienta, nawet w sytuacji gdyby ten z różnych względów (emocjonalnych, stresowych, taktyki procesowej) zdecydował się na zwolnienie obrońcy – tutaj radcy prawnego z obowiązku i zgodził się na ujawnienie. Nawet w takich sytuacjach jego prawem chronione interesy mają być

gwarantowane właśnie owym bezwzględnym obowiązkiem zachowania tajemnicy (wyłączenia ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności dotyczące interesu całego społeczeństwa, nie mają w sprawie zastosowania i zostały w uzasadnieniu pominięte).

Ponownie dobitnie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podkreśla, że tajemnica zawodowa radcy prawnego została ukształtowana w kategoriach obowiązku. Jest to obowiązek ustawowy; sankcją za jego naruszenie jest nie tylko cywilnoprawna odpowiedzialność wobec klienta, ale także - na wniosek pokrzywdzonego - sankcja karna. I właśnie sankcja karna, a także oparta na innym stosunku prawnym sankcja zawodowa – dyscyplinarna ma stanowić dla osób poszukujących pomocy prawnej gwarancję poufności. Także decyzja w sprawie (…)– postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej (k-(…) akt sprawy) nie może stanowić odniesienia do oceny zachowania radcy prawnego patrząc na jego powinność wynikającą z wykonywania zawodu zaufania publicznego – zawodu radcy prawnego.

Stanowisko prezentowane powyżej przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny znalazło także potwierdzenie w monografii W. Kozielewicza „ Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów, prokuratorów, adwokatów, radców prawnych i notariuszy", gdzie autor powołuje się choćby na sprawę zakończoną postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2011 r. (sygn. SDI 13/11, OSNSD 2011, poz. 59), w którym Sąd Najwyższy podkreślił, że kluczowym zagadnieniem w rozpoznawanej sprawie jest problem zakresu tajemnicy zawodowej radcy prawnego. Taki obowiązek nakłada na radców prawnych art. 3 ust. 3 u stawy o radcach prawnych. „ …Ze względu na szczególną rolę radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego obowiązek ten został określony bardzo szeroko, bowiem zakresem definicyjnym tajemnicy objęte zostało wszystko o czym radca prawny dowiedział się w związku z udzieleniem pomocy prawnej. Lege non distinguente dla zakreślenia granic przedmiotowych obowiązku zawodowej dyskrecji jest całkowicie obojętne, z jakiego źródła przedstawiciel zawodu uzyskał wiadomości objęte tajemnicą oraz jaki mają charakter i znaczenie dla klienta czy organu procesowego. Istotne jest natomiast, żeby istniał związek pomiędzy uzyskaniem danej informacji a faktem prowadzenia sprawy lub udzielania pomocy prawnej. Dla ustalenia zakresu przedmiotowego tajemnicy zawodowej, odnośnie do związku między wykonywaniem zawodu a uzyskaniem informacji, należy przeprowadzić test conditio sine qua non, polegający na odpowiedzi na pytanie, czy gdyby nie wykonywanie czynności stanowiących treść danego zawodu, jego przedstawiciel uzyskałby daną wiadomość? Odpowiedź negatywna wskazywałaby na istnienie związku między wykonywanym zawodem a uzyskaną informacją, a co za tym idzie, za zakwalifikowaniem jej jako tajemnicy zawodowej". Sąd Najwyższy wyraził zatem pogląd, że tajemnicy zawodowej nie stanowi wyłącznie informacja przekazana przez klienta jako poufna, ale także taka, która została uzyskana w inny sposób w związku z wykonywaniem zawodu. Osoba, której świadczona jest pomoc prawna, nie może zwolnić radcy prawnego z obowiązku zachowania tajemnicy. Tajemnica zawodowa radcy prawnego wynika z mocy ustawy, ma bowiem na celu ochronę nie tylko interesu prywatnego, lecz chroni również interesy danych samorządów

zawodowych, a także ma na względzie dobro wymiaru sprawiedliwości. Z tego względu instytucja ta ma charakter ius cogens, a nie ius dispositivum.

Odnosząc wszelkie powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż zostały spełnione wszelkie przesłanki tak dopuszczenia się czynu zabronionego, jak i odpowiedzialności dyscyplinarnej. Nie ulega w sprawie wątpliwości, że Obwiniony radca prawny (…)był związany stosunkiem obrończym z (…), który został wypowiedziany w dniu (…). Zatem już po wypowiedzeniu pełnomocnictwa list (korespondencja) objęta tajemnicą została złożona do akt postępowania karnego. Nie ulega żadnej wątpliwości, że radca prawny wszedł w posiadanie informacji tylko i wyłącznie dlatego, że prowadził sprawę (…); tym samym uzyskał informacje, co do zachowania poufności których był zobowiązany i ten obowiązek nie mógł być w żaden sposób złagodzony jakimkolwiek oświadczeniem woli mocodawcy, na marginesie przekazanym wyłącznie przez osoby drugie. Dalej zgodnie z utrwaloną linia orzeczniczą (choćby postanowienie SN z dnia 3 września 2004r. sygn.. SDI 16/04 - LEX nr 568803) postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od postępowania karnego, a zatem o czym już wspomniano powyżej, decyzja mocodawcy wynikająca z postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia wobec braku wniosku o ściganie nie ma żadnego znaczenia dla oceny przewinienia dyscyplinarnego dokonywanego w ramach odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Mając na uwadze powyższe kwestie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 3 ust. 3 i ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 9, art. 15 ust. 1 i art. 17 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego *Załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r*.

Przechodząc do wymiaru kary za przewinienie dyscyplinarne Okręgowy Sad Dyscyplinarny orzekł Obwinionemu radcy prawnego (…)karę pieniężną na postawie art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych w wysokości 22.500,00 zł stanowiącą dziesięciokrotność minimalnego wynagrodzenia za pracę (wysokość w 2019r. Dz.U. 2018 poz. 11794) oraz karę zakazu patronatu na okres 2 lat (art. 65 ust. 1 pkt. 2 a ustawy o radcach prawnych). Uznał Okręgowy Sad Dyscyplinarny, że stanowi ona adekwatną i wystarczającą dolegliwość zadaną Obwinionemu z powodu naruszenia przez niego konkretnej normy prawnej. Dodatkowo spełnia ona cele, które poprzez jej wymierzenia winny być osiągnięte. Wymierzona kara w świetle dokonania ewidentnego i społecznie szkodliwego przewinienia dyscyplinarnego odpowiada właśnie ciężarowi czynu, jakiego dopuścił się radca prawny oraz piętnuje zachowanie w sposób oczywisty bezprawne i niewłaściwe z punktu widzenia charakteru zawodu radcy prawnego. Kara opisana w wyroku wyraża w pewien sposób potępienie wobec zachowania Obwinionego tak w zakresie samego ujawnienia tajemnicy, jak i pojmowania przez Obwinionego samego obowiązku i możliwości jego „złagodzenia" poprzez zgodę klienta na owe ujawnienie tajemnicy. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w całym toku procesu obwinionemu w ogóle umykał niejako fakt, że obwiązek zachowania tajemnicy jest bezwzględny, a nie względny i oparty na woli klienta. Dodatkowo Okręgowy

Sąd Dyscyplinarny analizował w sprawie niniejszej decydując się na wymiar kary tzw: przesłankami zawinienia, a mianowicie m.in: fakt wypowiedzenia pełnomocnictwa, czy właściwości obwinionego związane ze stażem w zawodzie i rozpoznawalnością w środowisku zawodowym, okoliczności rzutujące na proces motywacyjny w konkretnym przypadku, o których szerzej już była mowa. Zderzył także Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ową naganności czynu ze stopniem społecznej jego szkodliwości rozumianej jako prawo obywatela do oczekiwania od swojego obrońcy bezwzględnej tajemnicy wiedzy o faktach, którą powziął w związku ze świadczeniem doradztwa prawnego; samo naruszenie obowiązku czy ujawnienie tajemnicy ochronę/prawo takie burzy i podważa zaufanie obywatela nie tylko do porządku prawnego, ale także do konkretnego zawodu. Jest także nagannym przykładem dla osób wchodzących do zawodu prawniczego i całego środowiska prawniczego. Jak zauważa Trybunał Konstytucyjny w cytowanym już orzeczeniu sygn. 64/03 na radcach prawnych prawych jako członkach korporacji ciążą obowiązki publicznoprawne; wynika stąd, że samorząd jest uprawniony do egzekwowania od radców prawnych, między innymi, poszanowania obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej (piecza nad należytym wykonywaniem zawodu). Jak słusznie zauważono w literaturze (P. Sarnecki, Konstytucyjne aspekty pozycji adwokatury i radców prawnych, "Palestra" 1996, numer specjalny, s. 17) „…dla państwa jakość świadczonych obywatelom usług prawniczych nie może być sprawą obojętną", a pewna monopolizacja zawodów prawniczych, dokonana poprzez stworzenie samorządów, stanowi gwarancję należytej jakości obsługi prawnej.

O obciążeniu Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.168,00 zł Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w związku z art. 706 ust. 3 ustawy. Na wskazaną kwotę składają się poniesione w toku postępowania wydatki, w tym na przesyłki pocztowe (68,00 zł) oraz wynagrodzenie sędziów Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego i Rzecznika Dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji zgodnie z powołanymi wyżej przepisami.

Pouczenie:

Na podstawie art. 70^1 ustawy z dnia 7 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.) od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w termie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący:	Sędziowie:	
……	……	……...
Jerzy Piskorski	Anna Jakubowska-Rybczyńska	Beata Franus- Wyrwich